

KRUNK

KRUNK

Jan Van den Abeele

2018

Beefcake Publishing

Krunk

1. wild; crazy; out of control.

2. hip; cool; totally excellent.

3. A variation of "crunk" (crazy drunk) which also involves occasional bumps of ketamine

1

*“Oh how how how, you’re a rock ‘n’ roll suicide
You’re too old to lose it, too young to choose it
And the clocks wait so patiently on your song”*

(David Bowie – Rock ‘n’ Roll Suicide)

Ik ben net zevenentwintig geworden en heb dat met een passend feestje in het Hilton gevierd. Het label had voor de gelegenheid het penthouse afgehuurd. Niet dat ze me graag tekeer zien gaan, ik ben per slot van rekening toch hun gouden legkip, maar ze weten maar al te goed dat ik zonder ‘goede zorgen’ moeilijk ga doen. Niet meer verderwerken aan het nieuwe album bijvoorbeeld. Hun ergste nachtmerrie is dat. Ik kan hen gewoon niet onder ogen komen of de gladjakkers vragen me

“Hoe vloten de opnames?”

of

“Is er al een titel?”

God, dat album. Na het onverwachte succes van mijn debuutplaat lijkt het wel alsof iedereen alleen maar geïnteresseerd is in wat er nog meer komt. Ze hebben niet genoeg met één plaat, ze willen er per se nog een tweede. En als het kan ook nog een derde, want zo staat dat in het contract. Ik knik maar wat en spreek de kostuums van het management en het label altijd naar de mond.

“Het vlot prima, de single is bijna klaar.”

en

“Qua titel twijfel ik nog tussen *Shitfucked* voor het album en *Murderdeath* voor de single, of andersom.”

Net wat ze willen horen. Ze hoeven niet te weten dat ik nog niet begonnen ben aan het album. Ik heb gewoon geen inspiratie. Ik ga elke dag naar de studio, zonder me af in de opnameruimte en dood de tijd met samples zoeken uit een stapel oude exploitation films die ik vorig jaar heb gekocht. Ik heb nog geen noot muziek, maar wel bakken vol geluiden van gewelddadige verkrachtingen, moordpartijen, racistische uitspattingen en ratelende machinegeweren. Een keer heb ik alle samples onder elkaar gemonteerd en op maximaal volume laten

afspelen. Het geluid duurde ongeveer vijf seconden, maar het was fantastisch. Alsof er plots een minioorlog in de studio was losgebarsten die even snel weer uitdoofde. De oude conciërge kwam in paniek de studio binnengestormd met een zwabber in de aanslag.

“Wat was dat?”

“Nieuw nummer. Het is net klaar. Ik maak nu grindcore.”

“Klinkt goed,” zei hij en trok ietwat uit het lood geslagen de deur weer dicht.

Om drie over vier belt mijn iPhone mij en de blondine naast me wakker. Ze kreunt en trekt het dekbed over haar hoofd waardoor de naakte brunette, die op het voeteneind ligt, op de grond dondert. Ze voelt het niet eens.

“Jezus, wat een pokkeherrie!” zegt een derde groupie die met haar hoofd op mijn borst ligt.

Haar haren zijn felroze geverfd. Ik weet niet of ze blond is, maar het kan bijna niet anders. Ik val alleen maar op blondines. De brunette op het voeteneinde (nu op de grond) is haar vriendin. Collateral damage: alleen wou de blondine niet meekomen.

“Vreselijk!” schreeuwt Roze nu weer. “Zet die herrie af!”

Ik grabbel de iPhone van het nachtkastje.

“*Eye of the Tiger* is een topnummer, schat. Ga nou geen klassiekers liggen beledigen.”

Ik duw haar roze kop onzacht van mijn borst. *Eye of the Tiger*. Micks beltoon. Ik druk op het groene telefoontje.

“Ben ik een *idiot savant*?” Mick spreekt de eind *t*'s ook uit. Er zitten veel knobbels in zijn kop, maar geen enkele daarvan gebruikt hij voor talen.

“Wat?”

“Of ik een *idiot savant* ben? (weer die eindletters) Ik ben net klaar met dat artikel in *Rolling Stone* (het artikel verscheen vorige week, Micks leessnelheid gaat erop vooruit) en op het einde zeggen ze, en ik *citern* (zijn woordenschat gaat dan weer achteruit): *Mick Slade, de idiot savant van de etn... de etwoerage* (entourage Mickey, leer lezen) *staat er tijdens het interview dreigend bij, zoals dat een lijfwacht betaamt.*”

“Ja?”

“Nou, ben ik een idioot?”

“Jezus, Mick, wat een vraag. En dat om vier uur ‘s morgens...”

De blondine staat geërgerd op en zoekt haar bh. Ik gebaar dat ze weer moet gaan liggen, maar ze negeert me.

“Vind jij dat ik een idioot ben?” schreeuwt Mick. “Als je denkt dat ik een idioot ben, dan moet je dat nu meteen zeggen! Ik verdraag het niet als mensen uit de *antoinage* zeggen dat ik dom ben!”

“Mick! Kalmeer. Ik vind je helemaal niet dom, oké? Je bent de slimste ex-profbokser die ik ken.”

(En ook de enige, maar dat zeg ik er niet bij.)

“Oké,” zegt Mick, plots weer ijskalm.

“Oké?”

“Oké,” zegt hij nog eens en haakt in.

Ik gooi de iPhone op het bed en kijk waar de blondine is gebleven. Ze zit snikkend naast haar brunette vriendin.

“Ze ademt niet meer...”

De brunette ligt met haar hoofd voorover in een schotel kaviaar die ik gisteravond heb besteld bij roomservice. Ik wil paniekeren (Slechte pr! Waar verstop ik de drugs! Shit, een lijk! ...) maar dan zie ik luchtbelletjes naast haar mondhoeken.

“Draai haar gewoon op haar rug schat, en kom weer slapen.”

De blondine begint plots te braken op het tapijt. Ik knijp in de tietten van Roze en val glimlachend weer in slaap.

De ketamine werkt, geloof ik, niet naar behoren. Ik lig languit op het witte, hoogpolige vloerkleed van Sartori. Mijn benen voel ik niet meer, maar mijn armen en bovenlichaam nog wel.

Zou ik resistent geworden zijn?

Even overweeg ik om nog een dosis van 75 milligram in te nemen, wat mijn totale inname op 200 milligram zou brengen, maar dan begint mijn borst te tintelen. Even later heb ik nergens nog gevoel en begin ik langzaam in het vloerkleed te zakken. Voor ik helemaal wegzink, denk ik nog aan het nieuwe album, en hoe ik vergeten ben om wat MDMA bij de ketamine te mengen en het zorgt ervoor dat ik me de hele ervaring als negatief zal herinneren.

Op het eind van de roes (ik lig er, denk ik, al een kleine twee uur) hoor ik een vreemd gezoem. Ik denk eerst dat het een bijwerking van de ketamine is, hallucinaties komen vrij vaak voor, maar het gezoem blijft duren. Ik kan weer wat bewegen en met enige moeite lukt het mijn hoofd te draaien. Ik zie de iPhone naast me op het vloerkleed. Hij vibreert en ligt te draaien als een schildpad op zijn rug. Ik blijf er

geamuseerd naar staren, tot de schildpad verdwijnt en er weer gewoon een iPhone ligt die maar blijft zoemen. Ik dwing mijn arm tot beweging. Het lijkt wel een kwartier te duren voor ik de iPhone in mijn vingers kan sluiten. Opnemen en de telefoon naar mijn oor brengen, duurt nog langer. Hallo hoeft ik niet te zeggen, Mick steekt meteen van wal.

Na ons vorige gesprek was hij in een vlaag van razernij naar het huis van de *Rolling Stone* journalist gereden. Toen die niet opendeed, ging Mick achterom. Hij trof er de journalist aan bij zijn zwembad, omringd door een hele hoop kleuters in zwemkledij. De kleuters dromden om de journalist samen, en hij gaf aan elk van hen een handvol snoep dat ze gretig aannamen en in hun kleine mondjes propten.

"Smerige klootzak!" riep Mick. "Zit je godverdomme wat aan kleine kinderen, gore pedo?"

Als een stier stormde hij dwars door een bloemenperk naar de journalist. Met één hand greep hij de man bij zijn T-shirt en tilde hem tussen de kleuters vandaan. Daarbij kegelde hij een paar van de ukjes het zwembad in. Ze gingen allemaal kopje onder en kwamen nog geen seconde daarna weer netjes aan het oppervlak bovendrijven omdat ze allemaal van die opblaasbandjes rond hun mollige armpjes droegen. Het moet er dolkomisch uitgezien hebben, kleuters die luid huilend van de schrik hulpeloos op en neer dobberden in een zwembad. Ik moet dat beeld onthouden voor een videoclip later. Misschien wil David Lynch regisseren. Fuck, dobberende kleuters! Misschien registreer ik zelf wel! Nog een paar blote wijven aan de rand van dat zwembad en dat clipje is een gegarandeerd succes. Nu nog de muziek...

Terwijl ik mentaal de beste clip ooit aan het regisseren ben, ratelt Mick verder.

Overtuigd dat de smeerlap die het had gewaagd hem dom te noemen (of "*idijoosafan*", zoals Mick het nu zegt) ook een pedofiel is, sloegen bij Mick de stoppen helemaal door. Hij begon op de man te timmeren

zoals ik hem zo vaak tijdens een training heb zien doen met een boksbal. Eerst keihard met zijn linkervuist, dan met zijn rechter, nog twee keer met zijn linker en dan een keiharde uppercut met rechts. Tijdens een training kan Mick dat ritme een half uur tot een uur lang volhouden. Bliksemsnel.

Links, rechts, links, links, uppercut.

Nu had hij het amper tien seconden volgehouden voor zijn geïmproviseerde boksbal neerzeeg op de grond. De kleuters die nog niet rondobberden in het zwembad, stoven krijsend uiteen. Nog steeds verblind door razernij, begon Mick de journalist te schoppen. Eerst in zijn ribben, en daarna in zijn ballen. Dan ging hij over de journalist heen zitten, en timmerde verder met zijn gemene rechtervuist.

Toen het rode waas voor Micks ogen uiteindelijk wegtrok, zat hij bovenop de bebloede journalist. Naast Mick stonden twee agenten die hem wegtrokken en boeiden. Erbij gehaald door de buurvrouw die de kleuters had horen roepen. Op de achtergrond hoorde hij een van de kinderen huilend jammeren dat zijn papa dood was. Mick had het verjaardagsfeestje van de kleuter grondig verpest.

En dus belt Mick mij. Hij zit vast op het politiekantoor en in afwachting van een proces mag hij vrijkomen op borg. Een borg waarvan hij hoopt dat ik hem zal betalen. De ketamine heeft me op dat moment nog zodanig in haar greep dat ik nauwelijks kan antwoorden.

"Ik kom," kan ik nog net uitbrengen, voor de iPhone van tussen mijn gevoelloze vingers glijdt en ik terug in het witte vloerkleed zink.

“Het is een ramp, godverdomme!” schreeuwt Richard.

We zitten nu al een half uur in zijn kantoor op de hoogste verdieping van de City National toren en hij ijsbeert achter zijn bureau. Hij windt zich steeds harder op en vloekt alsmaar luider. Hij stopt alleen met

ijsberen om scheldtirades af te vuren op Mick, die beteuterd op een van de Pantonstoelen voor het bureau zit. “Echte, geen namaak. En originele, niet van die stomme heruitgaven. Die zijn voor arme losers,” vertelde Richard me toen hij ze had gekocht.

“Fuck-fuck-fuck!” roept Richard nu en hij benadrukt iedere fuck met een klap van zijn vlakke hand op het grote raam achter zijn bureau.

Het glas trilt er helemaal van en even denk ik dat het zal barsten en dat Richard tweeënvijftig verdiepingen naar beneden zal storten. Maar het breekt niet. Richard draait zich om en slaat met beide handpalmen op zijn bureau. Het bordje met *R. Vhore, talent manager* valt omver.

“Fuck!” schreeuwt hij recht in het gezicht van Mick.

Mick blijft naar de grond staren en pulkt aan een denkbeeldig pluisje op zijn jeans. Iemand anders zou een kopstoot gekregen hebben, of op zijn minst een harde rechtse, maar om de een of andere reden is Mick bang voor Richard.

“Wat dacht jij godverdomme wel? Een fucking journalist slaan!”

Richard gooit zijn armen in de lucht en begint weer te ijsberen. Zijn vettig haar dat altijd in een staartje naar achter is gebonden, hangt nu voor zijn gezicht. Hij stopt en ontwart een elastiekje uit de dunne, grijze slierten.

“Ik...” begint Mick.

“Jij wat?” roept Richard.

Mick klapt weer dicht. Miljarden pluisjes op zijn jeans hebben plots zijn onverdeelde aandacht nodig.

“Jij niets!” Op Richards voorhoofd wordt een dikke ader zichtbaar.

“Jij denkt niet en dat is het hele fucking probleem! Door jouw beperkte intellectuele capaciteiten zitten wij tot aan onze ballen in de shit! En guess what, *Cro Magnon Man*, we hebben geen lieslaarzen om aan te trekken!”

“Jezus, Dick, doe even rustig man. Ik word helemaal down van je. Zo erg is het toch allemaal niet?”

Ik weet dat hij het haat als ik hem ‘Dick’ noem. Hij werpt me een nijdige blik toe en komt op me af.

“Zo, de *rockster* vindt het niet erg. Oef, wat een opluchting is me dat!” Hij veinst opgewektheid maar de steeds harder kloppende ader op zijn voorhoofd verradt hem. “Het is godverdomme de grootste pr-ramp sinds die lui van de Titanic hun bootje als onzinkbaar probeerden te marketen! Er ligt een fucking journalist van klote-*Rolling Stone* half-fucking-dood in het ziekenhuis, en jouw berggorilla is daar de oorzaak van! Besef je wel hoe hard Joe Frazier hier die journo heeft toegetakeld?” Hij loopt naar het bureau en neemt er een kopie van het politieverlag bij.

“Vijf gebroken ribben, een hersenschudding, een schedelbreuk, een gebroken hand en twee gebroken benen. Een bloedklonter in het linkeroog en een gebroken kaak. Zijn hele gebit ligt aan diggelen en denk godverdomme maar niet dat ik niet weet dat je zit te glunderen alsof ik een scorebord voorlees!”

Achter zijn rug verdwijnt Micks glimlach weer even snel als hij verscheen.

Pluisjes.

Jeans.

“We kunnen dit niet zo laten, we moeten hier iets aan doen!” gaat Richard verder. “Die journalist kan keihard terugslaan. Als hij het in zijn kop haalt om hier een verhaal over te schrijven dan springen de

roddelblaadjes erop als maden op een vers kadaver!”

Hij begint weer te ijsberen en ratelt maar door, maar ik luister niet meer. Ik staar naar de Rothko die aan de muur tegenover me hangt. Gewoon een zwart massief vlak met daarin een kleine rode balk. No.1 heet het schilderij. Richard heeft me vroeger verteld dat het een originele Rothko is, maar ik geloof hem niet. Ik weet dat de originele in een museum in Washington hangt. Toen ik dat tegen Richard zei, beweerde hij dat het museum een vervalsing had gekocht.

Ik blijf staren naar het rode balkje. Na een tijdje sluit ik mijn ogen maar ik blijf het zien. Het vervaagt langzaam tot ik alleen nog maar zwart zie. Dan open ik mijn ogen weer en begin opnieuw.

“He, rockster! Luister je wel?”

Richard snauwt me uit mijn Rothko en schopt tegen mijn uitgestrekte benen. Micks lijfwachteninstinct laait op en hij springt recht, klaar om z’n baas te redden van fysiek geweld.

“Zitten, *Raging Bull*,” zegt Richard zonder om te kijken. Mick zakt stilletjes weer in de Panton.

”Nou, *hitmachine*? Wat denk je?”

“Rothko moet de hoes voor het nieuwe album ontwerpen,” prevel ik.

“Die is al eeuwen dood, lul,” zegt Richard. “Overdosis en polsen overgesneden of zo. Alleszins iets met veel bloed.”

Hij strijkt zijn haar naar achter en bindt het weer in een staartje met het rekkertje. Zijn kale kruin blinkt onder de spots in het plafond.

“Ik bedoelde het gevalletje met die journalist, idioot. Hoe pakken we dat aan?”